

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 17Csp/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122202699
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Lampartová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122202699.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Evou Lampartovou v spore žalobcu: L. S., O.. XX.X.XXXX, V. P. XX, P., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sov. hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: 365.bank, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zastúpenému: Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, Bratislava, IČO: 47 232 471, o primerané finančné zadostučinenie 1 582,10 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 750 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca má n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy primeraného finančného zadostučinenia, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.3.2022 domáhal od žalovaného zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 582,10 EUR. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7Csp/12/2020 bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 7Csp/12/2020 zo dňa 27.9.2021, právoplatným dňa 16.10.2021, bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 582,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 093,10 EUR od 25.1.2020 do zaplataenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 489 EUR od 14.9.2021 do zaplataenia, a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Citoval odôvodnenie predmetného rozsudku, a to body 12., 13. a 15., z ktorých predovšetkým vyplýva, že bezdôvodné obohatenie predstavovalo rozdiel medzi sumou, ktorú spotrebiteľ zaplatil za účelom splataenia úveru a sumou poskytnutých finančných prostriedkov, nakoľko úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový titulom absencie povinných zmluvných náležitostí. Ako spotrebiteľ si uplatnil satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v uvedenom súdnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy a zároveň má mať aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške priznaného PFZ proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol úspešný. Mal za to, že výška PFZ nemôže mať len symbolický význam, nakoľko PFZ v symbolickej výške nemôže byť primeraným ani spravodlivým. Za objektívne kritérium pre určenie výšky PFZ považoval sumu, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo chcel obohatiť. Uplatnenú výšku primeraného finančného zadostučinenia 1 582,10 EUR odôvodnil tým, že táto zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný sa na jeho

úkor bezdôvodne obohatil o uvedenú sumu. Záverom poukázal žalobca na to, že otázka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva je definovaná rozsudkom v základnom konaní, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadosťučinenie, pričom z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať ako záväznej.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 4.4.2022 navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania. Poprel tvrdenia žalobcu a uviedol, že finančné zadosťučinenie nie je koncipované ako sankcia veriteľovi, ale ako náprava pre dlžníka. Poukázal na názor Okresného súdu Martin, sp. zn. 10Csp/59/2017, podľa ktorého ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno vykladať tak, že právo na primerané finančné zadosťučinenie má každý spotrebiteľ, ktorý vytkne úspešne, napr. nejakú vadu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Poskytnutím finančného zadosťučinenia má byť kompenzovaná istá ujma, ktorá spotrebiteľovi v dôsledku porušenia práv priznaných mu právnymi predpismi dodávateľom vznikla. Na to, aby sa mohol žalobca domáhať priznania primeraného finančného zadosťučinenia je potrebné, aby mal v prvom rade právoplatný rozsudok, v tomto prípade o určení neprijateľných zmluvných podmienok, pretože bez neho nie sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalovanému nebolo jasné, z čoho vychádzal žalobca pri určení sumy 1 582,10 EUR a tvrdil, že žalobca výšku finančného zadosťučinenia žiadnym spôsobom neodôvodnil a nepredložil, ani nenavrhol, v tomto smere žiaden dôkaz. Mal za to, že aj keď predpokladom priznania finančného zadosťučinenia je v zmysle § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa to, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na jeho ochranu, je treba zrozumiteľne uviesť, či a ktoré práva žalobcu ako spotrebiteľa boli porušené postupom žalovaného a posudzovanou úverovou zmluvou v danom, konkrétnom prejednávacom prípade. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie podlieha voľnej úvahe súdu, avšak to neznamená ľubovôľu súdu. Súd pre svoju úvahu musí mať k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých súd musí vychádzať. Súd musí prihliadnuť na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu, pričom hlavným kritériom je primeranosť. Žalovaný mal preto za to, že žalobca neodôvodnil výšku primeraného finančného zadosťučinenia v tom smere, aký vplyv malo alebo mohlo mať porušenie práva spotrebiteľa na jeho osobu, a to zvlášť za skutkových okolností tohto prípadu. Nepreukázal nevyčísliteľné straty, ktoré utrpel.

3. Žalobca nevyužil možnosť repliky.

4. Súd nariadil vo veci pojednávanie. Na pojednávaní dňa 11.10.2022 strany zotrvali na svojich doterajších písomných podaniach. Právny zástupca žalobcu opätovne odôvodnil výšku uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia s poukazom na výšku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného ako objektívneho kritéria primeranosti, a to aj s ohľadom na funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj správanie a konanie žalovaného.

5. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinným dôkazom predloženým žalobcom - rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/12/2020-254 zo dňa 27.9.2021 - a tiež doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti k predmetnému rozsudku, ktorú do spisu založil súd zo súdneho registra, oboznámil sa s obsahom ostatného spisového materiálu a zistil tento skutkový stav:

6. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/12/2020-254 zo dňa 27.9.2021, právoplatným dňa 16.10.2021 a vykonateľným dňa 20.10.2021, súd zaviazal žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1 582,10 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 093,10 EUR od 25.1.2020 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 489 od 14.9.2021 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti úroku z omeškania žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (III. výrok). Žalobca vystupoval v predmetnom konaní rovnako ako žalobca, inicioval začatie predmetného konania za účelom ochrany svojich práv spotrebiteľa. Žalovaný bol tiež v postavení žalovaného, pričom z rozsudku vyplýva, že bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného vzniklo na základe úhrad vykonaných žalobcom za účelom splatenia úveru zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 26.5.2011, ktorú uzavrel žalobca so žalovaným a na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 2 000 EUR. Keďže úver súd vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov a žalobca zaplatil za účelom splatenia úveru celkovo sumu 3 582,10 EUR, rozdiel medzi vykonanými úhradami a výškou poskytnutého úveru predstavovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného voči žalobcovi.

7. Zistený skutkový stav súd právne posúdil podľa nasledujúcej právnej úpravy:

8. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mizheyf6mzxgi>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

9. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mizheyf6mzxgi>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.beck-online.sk/bo/document-view.seam?documentId=pj5f6mizheyf6mzxgi>> o priestupkoch predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.1)

11. Podľa § 52 ods. 1 až ods. 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Zákonnými predpokladmi úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je:

- existencia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o spotrebiteľskom úvere, zákon o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka),

- úspešné uplatnenie porušenia tohto práva alebo povinnosti spotrebiteľom na súde a

- pasívne vecne legitimovaný subjekt, ktorý za porušenie predmetného práva alebo povinnosti zodpovedá.

13. Krajský súd v Prešove vo viacerých svojich rozhodnutiach vyslovil záver, že pokiaľ bol spotrebiteľ v predchádzajúcom spore úspešný pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (napr. uznesenie 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 alebo 17Co/17/2018 zo dňa 10.4.2018). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.1.2019 sa s týmto názorom stotožnil a uviedol nasledovné: „Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje.“

14. V súlade s princípom právnej istoty upraveným v článku 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie preto rešpektuje uvedené právne závery vyšších súdnych autorít a plne na nich odkazuje.

15. V predmetnej veci bolo nesporné, že medzi žalobca bol ako spotrebiteľ úspešný v konaní proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo pri úhradách za účelom splatenia spotrebiteľského úveru. Skutkový stav ako taký nebol medzi stranami sporný. Sporným v tomto konaní bolo iba právne posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a výška prípadného primeraného finančného zadosťučinenia. Preto súd v prvom rade konštatuje, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je spotrebiteľského charakteru, žalobca vystupuje ako spotrebiteľ a žalovaný ako dodávateľ a na predmetný spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje úprava zakotvená v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a aj osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv uvedená v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

16. Obrana žalovaného v tomto konaní sa zakladala na námietke nenaplnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Súd po vykonanom dokazovaní s poukazom na uvedené ustanovenia však dospel k záveru, že dikcia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa bola naplnená, a preto žalobca ako spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za toto porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa zodpovedá.

17. Súd má za to, že v danom prípade je z rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 7Csp/12/2020-254 zo dňa 27.9.2021 zrejme, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa predovšetkým tým, že koncipovaním zmluvy s absenciou obligatórnych náležitostí žalovaný de facto uložil spotrebiteľovi povinnosť platiť poplatky a úroky bez právneho dôvodu (porušenie povinnosti uloženej § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa), keďže na základe zmluvy, ktorá sa kvôli jej nedostatkom považovala za bezúročnú a bez poplatkov, následne došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného voči žalobcovi. Bezdôvodným obohatením pritom došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu, keďže istý čas bol žalobca neoprávnene ukrátený o svoj majetok a nemohol ním disponovať.

18. Súd mal tak za to, že vyššie uvedené porušenie práv spotrebiteľa, resp. povinností dodávateľa boli v tomto konaní riadne preukázané. Súd navyše zastáva názor, že porušenie práva alebo povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi nemusí byť konštatované vo výroku rozsudku, pretože takáto podmienka nevplyva zo znenia ustanovenia § 3 ods. 5 poslednej vety zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ako aj na právne závery, ku ktorým súd použitím uvedených právnych noriem dospel, súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na primerané finančné zadosťučinenie voči žalovanému, avšak nestotožnil sa so žalobcom uplatnenou výškou primeraného finančného zadosťučinenia, ale určil ju v sume 750 EUR. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

20. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, súd sa domnieva, že priznaná suma reflektuje závažnosť konkrétnych porušení práv spotrebiteľa, konkrétne skutkové okolnosti v danom prípade a intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov, prípadne potenciálnych dôsledkov, ktoré spotrebiteľovi hrozili, ako aj subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia súd zohľadnil všetky osobitosti tohto prípadu a dospel k záveru, že primerané finančné zadosťučinenie vo výške 750 EUR považuje za primerané, spĺňajúce jednak funkciu satisfakcie pre žalobcu a minoritne aj funkciu sankcie pre žalovaného zohľadňujúc podľa názoru súdu ako najvýznamnejšiu skutočnosť, že bezdôvodným obohatením na strane žalovaného vyvolal žalovaný u žalobcu ako spotrebiteľa stav právnej neistoty, ktorý žalobca mohol/musel riešiť podanou žalobou, pričom na strane žalobcu bol preukázaný aj závažný zásah do jeho majetkovej sféry, keď sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu o sumu 1 582,10 EUR, pričom prvé preplatenie istiny úveru nastalo dňa 17.3.2014 a výška bezdôvodného obohatenia ďalej rástla vykonávanými úhradami splátok až do dňa 8.9.2017. Zásah do žalobcovej majetkovej sféry tak nebol krátkodobý.

21. Záverom súd zdôrazňuje aj fakt, že účelom primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv spotrebiteľa síce nemá byť len odradenie dodávateľa od takýchto praktík do budúcnosti, je ním aj určitá satisfakcia pre spotrebiteľa za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol potenciálny benefit aj pre ostatných spotrebiteľov,

avšak stále so zreteľom na to, že primerané finančné zadostučinenie nemá byť nástrojom obohatenia sa pre spotrebiteľa.

22. Podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

23. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalobcov plný úspech v konaní, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu, súd odvodzoval od úspechu v základe nároku. O výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. K tomu podporne súd poukazuje na literatúru, napr. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, str. 926-927, cit. „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Súd je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne žalobca neuplatňuje výšku plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci, nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať, aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu, pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania, ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s niekdajším § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre priznanie plnej náhrady trov konania aj v prípade čiastočného úspechu, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy nie je dôvod na ustúpenie od takého záveru. Súd ďalej už len poznamenáva, že tak, ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napadá, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.